

RANECZKA (3) sb f

Oba a oraz e jasne.

sg N raneczka (1). ◇ [L raneczce.] ◇ pl N raneczki (1). ◇ A raneczki (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Dem. od „ranka” (3) :

1. *Skaleczenie, zadrapanie, krwawe otarcie skóry (2) : A kiedy go kto ftłucze/ przydzie ná iednánie/ By namnieyfa ráneczká/ dzyefięć grzywien zá nie. PaprPan T4.*

*Zwrot: »raneczki goić« (1): Raneczki goijć ktore zoftaią po liekaniu baniek. FalZioł *4.*

[Przen [czyja]: pátrząc ná to nie[podziané [...]] zboru obálenié: vpátruię ten ofobliwy z tego pożytek. Chce tego Pan Bóg po was/ ábyście po fwej máléy ráneczce/ j niewielkim bolu/ nászę práwie śmiertelną Kátolicką ránę obeyźrzeli SkarUp 40.]

2. *Cios, uderzenie; przen [czyja (= od kogo)] (1) : A gdyż [...] ták nas fobie fzácuię/ želmy względem I.M. y rowiennikow iego/ fą dziećiny liche: ktorych vderzenia fzkodzić nie mogą: [...] czemu go te dziećinne ráneczki ták bárzo bolą? CzechEp 92.*

ZCh